

danne Tilfælde er ganske udelukket for Ministeren.

Man har saa sagt, at der skulde være det personlige Moment, at Inspektøren skulde være bleven fornærmet og have udtalt sig til Nicolaj Rasmussen i Anledning af, at han ikke vilde yde Bidrag til en Indsamling, der fandt Sted til den afgaaede Overinspektør. Inspektøren har i de bestemteste og kraftigste Udtryk benægtet nogen Sinde at have brugt den paasigtede Udtalelse. Det, der er rigtigt, er, at der var sat en Indsamling i Gang for at give Overfængselsinspektøren en Hædersgave, og da Betjentene stillede sig uvilligt heroverfor, var det, Fængselsinspektøren brugte nogle overilede Ord, det var ikke til denne Mand, men til Formanden for Betjentforeningen. Dette har bevirket, at der fra Justitsministeriet i Sommer — saa vidt jeg husker — er udstedt et Cirkulære til Straffeanstalterne, hvori det forbydes at foretage Indsamlinger af den Art og overhovedet at give Gaver, tilvejebragte ved Indsamling blandt Personalet. Jeg er altsaa skredet saa kraftigt ind, som der kan skrives ind.

Dernæst skal jeg gaa over til det Spørgsmaal, som atter i Gaar blev behandlet her i Tinget, og som i det væsentligste har været behandlet her tidligere, nemlig Spørgsmaalet om Dr. Muus' Afskedigelse, og saa det nye Spørgsmaal: Dr. Hoffs Ansættelse. Det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) kom atter i Gaar vidtløftigt ind paa hele Spørgsmaalet om Dr. Muus' Afskedigelse. Derom har jeg udtalt mig her i Tinget, og jeg har udtalt mig saa udførligt, som jeg overhovedet kan. Der er heller ikke i denne Sag fremkommet noget som helst nyt, hverken af Interesse eller uden Interesse, saa jeg kan indskrænke mig til at henvise til, hvad jeg har udtalt herom under Interpellationen i Efteraaret, og jeg kunde gøre akkurat det samme med Hensyn til det Spørgsmaal, hvorvidt Læge Langhoff var hengiven til Nydelse af Alkohol. Jeg har egentlig intet at føje til, hvad jeg har sagt ved den paagældende Lejlighed; naar jeg alligevel gør nogle Bemærkninger, skal jeg gøre dem saa kortfattede som muligt.

Spørgsmaalet om Læge Langhoffs Tilbøjelighed til at nyde Spiritus i overdrevent Maal og om, hvad han yderligere har foretaget sig, agter jeg ikke her at optage en Diskussion om med det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle). Det ærede Medlem ved nemlig nu lige saa fuld og klar Besked om det paagældende Forhold som jeg, og naar det ærede Medlem i Gaar fremhævede,

hvad der kunde siges til Fordel for Læge Langhoff og læste Attester op, var det heller ikke noget nyt for Folketinget, thi i hvert Fald nogle af dem ere læste op her i Folketinget for et Aar siden ved Finanslovforslagets anden Behandling af det ærede Medlem fra Sakskøbing (Rørdam). Alt det andet, det ærede Medlem sagde, og hvad godt der i øvrigt kan siges om Læge Langhoff —, og jeg skal villigt indrømme, at der kan siges meget godt om ham, det har jeg ikke bestridt og vil ikke bestride — borttager ikke Karakteren af, hvad jeg har sagt om Læge Langhoff. Det ærede Medlem ved, at jeg kunde gøre Skildringen meget mere grell, end jeg har gjort den, men det vil jeg ikke. Nu har det ærede Medlem alle Oplysningerne, og jeg har i Dag meddelt Finansudvalget, at det har Lov til at offentliggøre Forhørene i Sagen, hvis Medlemmer af Finansudvalget maatte ønske det. Saa kan Offentligheden dømme os imellem; den kan dømme om, hvorvidt det, jeg har sagt om Læge Langhoff, ikke alt sammen findes i Forhørene, og om jeg har givet en gal Skildring. Disse Ord retter jeg ogsaa til det ærede Medlem fra Odense (Marott). Naar jeg beskyldes for at have givet Oplysninger om Læge Langhoff, som stillede ham i et ugunstigere Lys, end Forhørene gøre, kan jeg ikke sige andet end, at jeg ønsker ikke at offentliggøre disse Forhør af Hensyn til Læge Langhoff. Af Hensyn til mig selv vilde jeg derimod ikke betænke mig, men jeg lader Hensynet til Læge Langhoff være det afgørende for mit personlige Vedkommende. Men jeg har bedt Finansudvalget om at lade Forhørene offentliggøre, hvis Medlemmer af Finansudvalget ønske, at det skal ske. Nu ligger det i ærede Medlemmers egen Haand, om de ønske at faa Sagen fuldt oplyst for Offentligheden. Derfor kan jeg ikke modtage den Insinuation, at jeg ikke i denne Sag ønsker at give fuld og klar Besked til Offentligheden. Dermed falder enhver Sammenligning mellem Læge Langhoff og de omtalte Læger i København bort.

Selve Spørgsmaalet om Dr. Muus og om, hvad Dr. Muus vidste i Sommeren 1910 om Læge Langhoffs Forhold, som det ærede Medlem drog frem i Gaar, skal jeg tage i korte Træk. Alt, hvad jeg vil sige, har jeg sagt, da Interpellationen i Efteraaret blev rettet til mig. Altsaa, da Dr. Muus i Maj eller Juni 1910 paa Embeds Vegne inspicerede Sakskøbing Tvangsarbejdsanstalt, kom en af denne Anstalts Bestyrelse til ham og sagde paa Embeds Vegne, at Lægen ved Anstalten var drik-